

sjamanen later gebruik zullen maken. Ook de banden tussen de tovenaars en mogelijke samenwerking tussen meerderen daarvan zal zich eerst zeer langzaam ontwikkelen.

Wanneer op deze wijze een meer georganiseerde gemeenschap ontstaat, dienen wij het volgende onder ogen te zien: Zodra een maatschappij ontstaat, hoe gering ook de organisatie daarin zal zijn, ontstaat gelijktijdig een reeks gedragsregels, overleveringen en uit dit alles volgt, dat de mensen een zeer bepaald wereldbeeld krijgen.

Een wereldbeeld zal zeer belangrijk zijn in elke fase van ontwikkeling. Per slot van rekening gaat het niet alleen maar om het uiterlijk. Zodra wij spreken over de menselijke evolutie gaat het voornamelijk over de innerlijke mogelijkheden en dezen worden groter, naarmate men een uitgebreidere scala van vergelijkingmogelijkheden ontwikkelt.

Dit zal plaatsvinden, wanneer men meer ervaringen opdoet, meer met anderen ervaringen kan uitwisselen, overleveringen kent en bovendien tot een soort geloof komt, waardoor het onbekende kan worden gerationaliseerd.

Lemurië is juist hierdoor het noemen waard. In deze periode zullen de mensen van een bepaald gebied zeer vele mogelijkheden ontwikkelen voor waarneming en overdracht van gegevens, die echter later weer voor een groot deel teloor gaan.

Daar wij hier drie fasen dienen te behandelen, volgens uw opdracht, is het misschien wel interessant op te merken, dat in de vroegste periode van Lemurië de aardatmosfeer nogal dicht was. Laat mij het zo stellen: wanneer in die tijd nederlands ergste regendag voor zou komen, zouden de mensen elkaar aankijken en zeggen: Wat een mooi weer vandaag!

Dit betekende, dat de gevoeligheid, die nodig is voor een volk, dat zich voornamelijk met jagen bezighoudt, op een andere wijze moest bestaan dan door de nu bekende zintuigen alleen.

Er was een gevoeligheid voor een groot deel van de stralingen, die nu infra-rood heten, terwijl men ook gevoelig was voor andere uitstralingen. Deze gevoeligheid was gekoncentreerd op het voorhoofd en deze gevoelige plek fungeerde in feite als een soort derde oog.

In dit verband wijs ik u er op, dat men, bij het onderzoek naar restanten van o.m. de hettitische beschaving, beeldjes en lampen heeft gevonden, waarin inderdaad drie ogen zijn aangebracht of aangeduid.

Dit betekent dus, dat in overleveringen dit derde oog nog lang heeft voortbestaan. Nogmaals: in de lemurische periode ontwikkelde de mens een centrum, dat voor bepaalde uitstralingen bijzonder gevoelig was, zo gevoelig zelfs, dat wij van de lemuriërs kunnen zeggen, dat zij de astrale wereld rond zich zeker konden waarnemen. Mogelijk zijn er onder hen mensen geweest, die verschijnselen konden waarnemen, die behoorden tot hogere sferen, of zelfs met deze hogere werelden in enige mate contact konden opnemen.

Zeker is in ieder geval, dat de mensen langere tijd de astrale wereld waar konden nemen en zeer gevoelig waren voor hitteverschillen, zodat het volgen van een spoor hierdoor voor hen eenvoudiger was dan u zich voor kunt stellen, zeker wanneer het om warmbloedige dieren ging. Maar ook andere dieren konden worden

gevolgd door de veranderingen, die hun voorbijgaan in het normale patroon in de omgeving betekende.

Deze mensen bouwen zich langzaam maar zeker een begrip op van een kosmos, maar dan wel zeer beperkt. De kosmos is voor hen de eigen wereld, een wereldje vol oerwouden en vulkanen. later uitgebreid met beelden van een zee en wat eilanden.

In deze wereld kennen zij hun goden, die in de meeste gevallen niet veel meer zijn dan de helden van eens, die na hun dood langzaam aan tot legende zijn geworden.

Zij spreken soms over de vreemde, bleke god van de nacht en bedoelen daarmee kennelijk de maan, ofschoon zij die maan maar zelden, soms slechts een enkele maal, hebben gezien en dan nog niet geheel.

Deze mensen kennen op de duur steeds meer ritualen, die echter alle gebaseerd zijn op een soort stampdansen, zoals je die nu bij primitieve volkeren nog wel aan kunt treffen.

Het belangrijkste van de ontwikkeling in deze tijd is wel de mate, waarin men leert zijn gedachten met anderen te delen, zodat er een taal ontstaat, die een steeds meer bewust en gemeenschappelijk handelen mogelijk maakt, terwijl een steeds verder door te voeren taakverdeling mogelijk wordt.

Het besef van andere werelden - iets wat voor u in uw vorm en tijd bijna uitgesloten is - maakt het hen verder mogelijk invloeden rond zich af te lezen en daaruit konklusies te trekken.

Men is dan ook gevoeliger voor toekomstige gebeurtenissen, ziet gevaren en mogelijkheden, voor zij feitelijk kenbaar worden en leren ook gevaren te vermijden, of ongunstige omstandigheden te voorkomen door in contact te treden met astrale entiteiten, waarbij in de meeste gevallen wordt getracht de niet begeerde invloed op anderen te richten. De basis voor de meer duistere takken van de z.g. groene magie zullen waarschijnlijk reeds in die tijd gelegd zijn.

Ook legenden, die wij veel later elders zullen aantreffen, zoals verhalen over de grote slangen en zelfs een slang, die de wereld omgordt, zijn, naar ik aanneem, ook in deze periode tot stand gekomen, maar hebben minder te maken met feitelijk bestaande dieren, dan met astrale waarnemingen, die echter in te simpele beelden vertaald werden en overgeleverd.

Wanneer wij verder vooruitgaan in de tijd, zo zien wij, dat op de duur steeds meer een splitsing tussen stammen en volkeren ontstaat. Men kent een eigen territorium. Je zou in enkele gevallen zelfs over een soort primitieve keizerrijken kunnen spreken.

Zodra een rijk van grotere omvang ontstaat, zal er als vanzelf ook een meer georganiseerde en beter uitgeruste krijgsmacht ontstaan. Lemurië voert dan ook nogal wat onderlinge oorlogen, waarbij de wapens echter nog heel eenvoudig blijven: men hanteert knuppels, vuurgeharde houten lansen en speren en soms ook een soort goedendag of bijl, bestaande uit een stuk hout, dat met steensplinters is bezet. Waarbij zij opgemerkt, dat het "hout" van die dagen veel buigzamer, maar ook soepeler was, dan wat u nu kent.

Geen hoge kulturele ontwikkeling dus, ook al leert men op de duur bepaalde bouwtechnieken kennen, die voornamelijk worden gebruikt om marktplaatsen te beveiligen en tempels te bouwen. Men probeert niet voor zich op deze wijze meer permanente

woonvormen te scheppen.

Wil men de leefwijze vergelijken met iets, wat in deze tijd nog bestaat, dan moet je b.v. denken aan de wijze van leven van vele pygmeeënstammen. Dus geen werkelijke dorpen, maar eenvoudige schuilhutjes, die bij het verder trekken zonder meer kunnen worden achtergelaten, terwijl men leeft van het land.

Toch is de handel, die meer en meer optreedt, op de duur de oorzaak van een splitsing in leefwijze. Gelijkzeitig betekent dit het ontstaan van klasseverschillen. Er zijn handelaren, die winst weten te maken door van marktplaats tot marktplaats te trekken en daarom ook een behoefte hebben aan een meer vaste woonplaats. Het zelfde geldt voor vele opperhoofden. De anderen blijven op de oude wijze voortgaan.

Door het verzamelen van bezit en levensmiddelen worden de handelaren op de duur een zodanige macht en beschikken zij over zoveel meer overlevingskansen, dat zij in toenemende mate door de anderen worden aangevallen.

Op de duur trekken de handelaren zich meer en meer terug. Zij zijn het, die de eerste versterkte "steden" oprichten, waarin de mensen dus niet alleen werken en handelen, maar ook wonen. Hun grootste sterkten liggen in west-Afrika.

Hier worden de handeldrijvenden ook steeds meer met de zee en haar gevaren en mogelijkheden gekonfronteerd. Overleveringen van visvangst, technieken van hengelen en het bouwen van vloten, die oorspronkelijk van gebieden aan de Stille Oceaan stammen, worden nu ook aan de kusten van de Atlantische Oceaan in de praktijk gebracht.

De mensen proberen een soort boten te maken. Op de duur ontwikkelen zij een soort kano's, waarmee zij eilanden in de oceaan, maar nabij de kust, bereiken. De zeevaarders vestigen zich meer en meer op dergelijke eilanden, waar zij hun bezit zeker weten. Maar vanaf dit ogenblik zijn zij al geen echte lemuriërs meer, maar de eerste atlantiërs.

Atlantis is een vorm van beschaving, die voornamelijk op eilanden plaats vindt. Wat weer nieuwe ontwikkelingen met zich brengt. Een eiland-maatschappij is uit de aard der zaak meer in zichzelf besloten dan op het vaste land voor een jagersstam denkbaar is.

Het is eveneens duidelijk, dat men tot een vastere indeling zal moeten komen van grondgebied, van taken. Men beschikt immers over een in verhouding niet al te groot gebied en dient daar alles voor de instandhouding van eigen leven tot stand te brengen.

Het is duidelijk, dat ook de menselijke kontakten onder dergelijke omstandigheden veel intenser worden. Het is eveneens duidelijk, dat de visvangst steeds belangrijker zal worden, daar vooral kleinere eilanden de bewoners niet een voldoende en voldoende afwisseling biedende voeding kunnen verschaffen. Vlees, de hoofdvoeding van de lemuriërs, is op deze eilanden maar in beperkte mate aanwezig, vooral omdat veeteelt nog niet is ontgroeid aan het incidenteel houden of beter voeden en beschermen van enkele dieren.

De atlantiërs blijven echter, vooral in hun leiders, besmet met de oude handelstraditie. Later zullen meer lemurische handelaren op zee hun toevlucht zoeken en zich vermengen met de reeds op de

eilanden aanwezige bevolking.

Het gevolg is, dat een afwijkend ras ontstaat, dat blond is, een ras met vele technische overleveringen op het gebied van bouwkunde en handel, terwijl zeker is, dat degenen, die vluchten, tot de meer intelligenten behoren.

Het is dan ook niet verwonderlijk, dat er nogal wat genialiteit voorkomt bij dit volk. Maar hoe moet ik u dit nu weer aanvaardbaar voorstellen? Gesteld: onder de genen is een bepaalde gene aan te wijzen als oorzaak voor snellere en juistere hersenfunctie. Noem haar a, b, x, y, z, zoals u wilt. Wanneer van vaders en moederszijde deze gene wordt overgedragen, betekent dit voor het kind in vele gevallen een verdubbeling van hersenvermogen.

Een van de verschijnselen, die hierdoor tot stand kunnen komen, is b.v. het z.g. fotografische geheugen, mathematisch vermogen e.d.

Daar de bevolking van de eilanden in feite door een selectie uit een veel groter volk zijn ontstaat, waarbij het ging om intelligentere, maar gemeenlijk niet bepaald sociaal gevoelende persoonlijkheden, is het geen wonder, dat deze erfelijke factor in Atlantis heel wat meer voorkomt dan elders op de wereld.

Om dit in getallen duidelijk te stellen: het optreden van deze erfelijke genialiteit is normaal gezien rond 1 : 1.000.000. In vele omstandigheden is de kans, dat genialiteit optreedt, zelfs nog kleiner.

Nevenbij zij opgemerkt, dat in uw dagen een verder ontwikkelen en juist gebruiken van deze eigenschap belemmerd wordt door de noodzaak je aan te passen aan een gemeenschap, die alles baseert op het laagst gemiddelde van prestatie en verstand. Wat er op neerkomt, dat menige geniale aanleg verborgen blijft, of slechts zeer ten dele gebruikt zal worden.

In Atlantis heeft men echter juist behoefte aan mensen met grote capaciteiten, aan leiders, denkers. En zo ligt het gemiddelde op de eilanden niet alleen rond de 3 op 100.000., maar worden bovendien alle bijzondere gaven en mogelijkheden door de gemeenschap bewonderd, gestimuleerd en zo dus ook ten volle ontplooid.

Zelfs gaven, die u mogelijk onbelangrijk schijnen, kunnen van zeer grote betekenis zijn. Iemand met een fotografisch geheugen kan b.v. anderen een bepaalde weg, slechts eens afgelegd, in details beschrijven, een slechts eens geziene techniek duidelijk maken aan anderen, zowel historie, kunst, techniek als ervaringen met grote nauwkeurigheid aan de jongeren overdragen.

Een aantal mensen met een zeer sterk geheugen worden op de duur een soort bibliotheek, die een ieder kan raadplegen, zodat ook zonder een ontwikkeld schrift-'n ieder ten volle kan profiteren van de ervaringen en ontdekkingen van anderen.

Van belang is ook, dat juist de meer geniaal aangelegde mensen gekonfronteerd worden met alle verschijnselen van de astrale wereld en de werelden van de geest.

Terwijl dit alles zich ontwikkelt, wordt de aardatmosfeer na enkele grotere rampen minder dicht. Regenval treedt langere tijd zeer sterk op, maar dan wordt het schijnsel van de zon steeds sterker, zodat de bijna zwartgroene wouden, die eens de wereld van de lemuriërs vormden, meer en meer in felle zwart-wit contrasten baadden in het zonlicht.

Ook de zeeën worden steeds lichter. Nog treden vaak dichte nevels op, maar de oriëntatie wordt toch steeds gemakkelijker. Je kunt op grotere afstand de kust zien en op de duur ontdekt men, dat het ook mogelijk is zich te oriënteren op de vreemde lichten, die boven aan de hemel hangen - al denkt men gemeenlijk, dat dit bakens van de goden zijn of iets dergelijks.

Dit alles wordt met de oude waarden vergeleken en de denkers van de gemeenschap proberen alle nieuwe ervaringen met het reeds bekende in een redelijk verband te plaatsen. Het gevolg is, dat een sjamanistische groep ontstaat, die gelijktijdig priesterschap en een soort hogeschool in zich bevat. Wij zullen over de leden van deze groep later spreken als de witte priesters van Atlantis.

In het begin hield deze groep zich vooral bezig met het verzamelen van kennis. Denk dus niet, dat deze groep zich onmiddellijk en exclusief met hoge geestelijke waarden en waarheden bezig hield. Het ging er hen vooral om kennis te verwerven en de opgedane kennis zo mogelijk om te vormen tot voor vele bruikbare technieken.

Hierbij zijn de kontakten op geestelijk terrein van groot belang. De eerste goede bouwtechnieken werden b.v. grotendeels dank zij deze geestelijke kontakten ontwikkeld. Maar meer en meer gaan de leden van deze groep beseffen, dat het leven een hogere inhoud heeft. De godenwereld is geen rationalisatie meer, maar wordt in toenemende mate een voorstellingswereld, die je hanteert om het onbekende te benaderen en begrijpelijk te maken.

Achter alles, zo stelt men al snel, schuilt een onbekende kracht, een soort onbepaalbaar tussenrijk, dat je niet kunt betreden, maar waarvan de mensen, zowel als de goden, bij voortdurend afhankelijk zijn.

Het "ik" wordt door deze witte priesters steeds beter omschreven en begrepen. Men houdt zich steeds meer met de geestelijke mogelijkheden en waarden van het eigen "ik" bezig. Toch komen van deze groep nog allerhande zeer nuttige aanwijzingen. Zo ontstaan b.v. steeds betere boten.

Prauwachtige schepen van behoorlijke omvang verschijnen, uitleggers, vaak 2 van verschillende afmeting aan een enkele prauw, maken het mogelijk grotere afstanden over de oceaan af te leggen en steeds meer eilanden te koloniseren.

Al snel ontstaan transportbakken, die doen denken aan een vlot, waaromheen wanden zijn opgetrokken. Men gebruikt dan aardpek in natuurlijke staat om de zaak af te dichten. Met deze geteerde en gebreeuwde bakken kan men niet alleen eveneens grotere afstanden afleggen, maar bovendien kan men lasten vervoeren, die tot 25 ton lopen. Volgens uw opvattingen geen grote boten dus, maar voor die tijd enorm grote schepen.

Dit betekent, dat een uitbreiden van de handel mogelijk is. Men heeft echter een hogere beschaving, dan op het vasteland tot dan bereikt is en hanteert zelfs een soort primitief schrift, dat in het begin bestaat uit lijnen en ideogrammen, maar zich al snel ontwikkelt tot een gebogenlijnen schrift, dat later ook wel bloemenschrift wordt genoemd.

Overigens is de basis een drielijnenstelsel, dat in het begin bestond uit drie licht uiteenlopende lijnen. Dit wordt voor religieuze doeleinden gebruikt, wanneer reeds een ander

getallen en noferingssysteem wordt gebruikt. Dit religieuze schrift zullen wij later bij de kelten terugvinden en vooral ook zien worden tot de basis van het druidische runen schrift.

Bij de atlantiërs worden de drie lijnen wel gehandhaafd als symbool voor hogere machten, maar het krullende schrift wordt de weergave van menselijke gebeurtenissen gewijd. Het belangrijkste zijn getallen en warensymbolen. Overigens worden ook eenvoudige woorden met een enkel teken weergegeven. Van een letterschrift is geen sprake, tot kort voor het einde van de atlantische beschaving. in de tijd, dat de tien rijken met elkaar in oorlog zijn.

Maar dit was slechts terzijde: In de ontwikkeling is van belang, dat de witte priesters of magiërs zich in toenemende mate met geestelijke zaken gaan bezighouden. Er ontstaat een hiaat in de gemeenschap: je hebt niet alleen denkers nodig, die desnoods nog wel bepaalde technieken willen uitleggen, maar ook magiërs, die de astrale invloeden weten te interpreteren en je kunnen zeggen, of je op een bepaalde route wel goed weer zult treffen of zelfs, wanneer het even kan, de wind en de golven wat weten te beheersen.

Er ontstaat een tweede orde van priesters of magiërs. Zij gedragen zich als ritualistische sjamanen. Zij worden wel de zwartmagiërs en priesters genoemd, wat natuurlijk niet geheel juist is. Zij geven raad, maar willen daaraan wel veel verdienen en geven, indien gevraagd, alle adviezen, zonder zich af te vragen, wat dit mogelijk voor gevolgen kan hebben. De witte priesters echter achten zichzelf aansprakelijk voor alle gevolgen, die hun advies kan hebben en zijn daarom in steeds grotere mate terughoudend.

Op de eilanden ontstaan ondertussen " steden". In het begin bestaan er enkele groten. De grootste in de beginperiode heeft tussen de 20.000 en 25.000 inwoners. Daarna worden de steden kleiner en hebben slechts enkele honderden inwoners, slaven meegeteld. In de laatste periode ontstaat nog eens een heel grote stad - rond 10.000 jaren geleden - die tussen de 15.000 en 20 .000 inwoners telt - alweer inclusief de slaven.

In deze stadssamenlevingen is in toenemende mate een gezagsuitoefening noodzakelijk. Er ontstaat een zich steeds uitbreidende kaste van krijgers.

Waar een voldoende krijgsmacht aanwezig is, zal men eerder bereid zijn met alle middelen eigen belangen tegen anderen te verdedigen. Daarnaast zal men geneigd zijn bepaalde begeerlijke zaken van anderen te nemen, zonder daar iets tegenover te stellen. Zo ontstaan de eerste werkelijke legertjes.

Waar een leger is, zijn mensen nodig, die het verzorgen. Wanneer je echter een maatschappij met vele mogelijkheden kent, die elders nog lang niet haalbaar zijn, dan kom je er al snel toe te stellen, dat een ieder, die een lagere beschavingsvorm heeft, ook een lager wezen is.

Uit overleveringen en handelskontakten kent men Afrika, waar mensen genoeg te vinden zijn, die volgens de atlantiërs maar heel erg primitief zijn. Dus neemt men hen gevangen om arbeid te verrichten, eerst alleen op de eilanden zelf, later ook in de nederzettingen, die de handelaren op het vaste land stichten.

Het gevolg is een nogal uitgebreide slavenhouderij, waarbij in elke gemeenschap per atlantiër minstens tien tot vijftien slaven aanwezig zijn.

In een gemeenschap, waar slaven een groot deel van het werk doen, hebben hun meesters meer vrije tijd. Tijd, die men kan besteden voor wetenschappelijke studiën enz. De wetenschappen, hoe primitief dan ook mogelijk in uw ogen, maken na het begin van de slavenhouderij al snel grote sprongen voorwaarts. Ook het redelijk denken van de mensen wordt hierdoor zonder meer bevorderd.

In deze periode worden wapens gebruikt, die voor de tijd al zeer gevorderd zijn. Zo maakt men gebruik van een soort vlammenwerpers, slingert een prehistorische vorm van napalm in kleipotten naar tegenstanders.

Soms gaat men te ver. Wanneer op een enkel eiland de slaven hun meesters hebben gedood en zich van alles meester hebben gemaakt, gebruikt men vulkanische krachten, om hen te vernietigen.

Denk nu niet meteen aan een zeer moderne vorm van b.v. mijnbouw. Dit eiland was, zoals vele eilanden van het rijk, sterk vulkanisch. Er kwamen in deze eilanden vele diepe kloven en ver doorlopende grotten voor, waarin de zee vrije toegang had. Middels een afwisseling van vuur en water kun je de steen doen wegbrokkelen tot het water bedenkelijk dicht bij de magmavloed komt. Zee en warme rots zetten dan het proces zonder verder ingrijpen zelfstandig voort, tot het water in direct contact komt met gloeiende lava en grote explosies in de grotten onvermijdelijk worden.

Op deze wijze kwam de grootste ramp van Atlantis tot stand, waarbij het grootste deel van het rijk onder de zee verdween. Maar ook op ander gebied heeft men heel wat bereikt. Men heeft b.v. een tijdlang luchtschepen gebouwd. Het drijfvermogen daarvan werd deels bepaald door gassen uit vulkanen. Op de duur ontwikkelen de zwart-magiërs een soort luchtvetten, platforms in feite, die met gas gevuld zijn. Speciaal getrainde mensen dreven de zaak aan en bestuurden haar enigszins middels telekinese. Overigens is dit als gegeven niet belangrijk.

Ik probeer u echter duidelijk te maken, dat paranormale kwaliteiten, die eens noodzakelijk waren om in leven te blijven, tijdens de atlantische periode ontwikkeld werden om daarmee zeer bepaalde en zeer menselijke doeleinden na te streven.

Het geheel kan volgens mij het beste worden aangeduid met een vorm van magische techniek. En wanneer deze steeds meer verbreid en gebruikt wordt, zal de mens ook in toenemende mate worden gekonfronteerd met zijn eigen mogelijkheden en vermogens.

De leefwijze van de mensen verandert hierdoor dermate, dat ook de menselijke vorm veranderingen ondergaat: betere voeding: grotere mensen. Betere bescherming: steeds minder beharing enz.

De atlantiërs gaat ook uiterlijk steeds meer op homo sapiens gelijken, wordt in feite tot homo sapiens. Dit in een tijd, dat elders de stammen gemeenlijk de onder hen geboren leden van de hogere orde der vertebraten, aangeduid als homo sapiens, plachten om te brengen of te verstoten uit de gemeenschap. Want daar beschouwde men deze licht behaarden met kortere armen als onvolwaardigen. Waaruit overigens blijkt, dat apartheid niet uit uw dagen alleen stamt.

In de atlantische periode wordt de mensheid verrijkt met vormen van wetenschap, beter gebruik van het denkvermogen, begrip voor architectuur en het bouwen van vaste woonplaatsen. Men ontdekt de mogelijkheid overleveringen te bewaren en uiteindelijk zelfs ten dele op schrift te stellen. Men heeft zijn

nu paranormaal genoemde gaven bewust leren gebruiken. Maar men heeft ook leren leven in een gemeenschapsvorm, die oorlog kent.

Maar gelijktijdig ontwikkelt zich ook een moreel besef, dat verantwoordelijkheid voor anderen en hun daden kan aanvaarden, een soort geweten, dat verder gaat dan eigen belang en stambelangen.

Het is dit laatste, wat enkele malen wijzen er toe aanzet de eilandgemeenschap en haar invloedssfeer te ontvluchten. Een eerste groep trekt terug naar noord-Afrika, waar men met restanten van de lemurische beschaving gekonfronteerd wordt. Men gaat daarna verder en vestigt zich voorlopig in het zuiden van Azië.

Later zullen nog twee golven van wijzen de atlantische beschaving ontvluchten. Een groep trekt in de richting van Z-Amerika. De laatste en grootste golf omvat ook leden van de slavenvolkeren. Overigens zijn die ook gemuteerd, waarbij rassenvermenging een rol gespeeld schijnt te hebben.

De kennis van deze laatste twee golven is overigens weer wat anders dan die van de eerste groep, terwijl ook mentaliteitsverschillen duidelijk zijn. De eerste groep vormt een besloten geheel, dat alleen hier en daar wat technische kennis aan anderen meedeelt, de twee latere golven brengen een overlevering tot stand en geven ook bepaalde geestelijke geheimen aan de volkeren, waarmede zij in contact komen. De laatste groep echter schrikt bovendien niet terug voor geweld om eigen wil voort te zetten, of zich een tijdelijke plaats te veroveren, waar men enige jaren kan vertoeven, voor men verder trekt.

Hierdoor valt de laatste golf uiteen. De meest ingewijden trekken naar zuid-Azië en uiteindelijk in de richting van Tibet. De kleinere golf, die in de richting van Z. Amerika ging, komt uiteindelijk tot rust in de noordelijke Andes.

Vergeet hierbij niet, dat in die gebieden reeds mensen woonden. In b.v. Indië leven mensen, die echter nog niet het peil van beschaving bereikt hebben van de atlantiërs. Het is duidelijk, dat de atlantiërs hier al snel de heersers worden, de sterkeren blijken te zijn.

Deze atlantiërs, die zich onder andere mensen vestigen, kiezen daarvoor uit de aard der zaak die stammen en rassen, die het beste bij hen passen. Er ontstaan zo de eerste arische beschavingen.

In deze tijd bestaat echter een tweeledigheid. Er komen twee afwijkende beschavingen naar voren: de semitische - waaronder de door mij zo even genoemde hettieten vallen - en de arische.

De ariërs kenmerken zich al snel door het gebruik van nieuwe en geheel afwijkende landbouwmethoden. Een intenser gebruik van de grond wordt voor hen normaal. Zij leren dit van de atlantiërs, die eens als eilandbewoners beseften, dat je met weinig grond soms meer kunt doen door juiste keuze van gewassen en juiste zaaimethoden.

In de jacht en de handel blijken ook de atlantische gebruiken een verbetering te zijn, terwijl men bovendien leert steden te bouwen op een andere wijze. Zoals de gewoonte van de atlantiërs om de goden aan te roepen en te mediteren op hogere plaatsen mede bepalend schijnt te zijn geweest voor de hoogbouw van vele oude tempels. Indirect zal dit doorwerken tot in de steden van de khmers zoals Angkor Wat - ofschoon dit in de tijd veel en veel later plaatsvindt.

Opvallend is voor een ieder, die dit tijdperk beschouwt, dat in zeer korte tijd de samenleving veel meer rituelen gaat hanteren, terwijl werkwijzen meer systeem vertonen dan voorheen.

Ook in deze gemeenschappen speelt het paranormale nog steeds een grote rol, maar wordt meer en meer een aangelegenheid voor specialisten. Eens was bijna iedere mens op de een of andere wijze paranormaal begaafd en gebruikte zijn vermogens, nu laat men dit over aan enkelen en gaat zijn heil niet meer in eigen kunnen zoeken, maar beroept zich meer en meer op de enkelingen, die het paranormale nog steeds volledig hanteren.

Het gevolg is, dat er standen van magiërs ontstaan. Zij werken voor alle mensen en zijn in vele opzichten te vergelijken met de z.g. zwarte magiërs van Atlantis. Daarnaast ontstaan groepen van wijzen, die eveneens een kaste gaan vormen en ten derde zien wij, dat zo hier en daar dorpen ontstaan, die alleen door ingewijden bevolkt worden. Beide laatste groepen doen door hun wijze van leven, denken en werken denken aan de witte priesters van het oude rijk.

De overleveringen worden in deze tijd opnieuw op schrift gesteld. De schriftvormen veranderen keer op keer en vormen de voorfase van het nu nog wel bekende sanskriet.

Eigenaardig is overigens, dat in alle drie fasen, dus de lemurische, de atlantische en de arische, het rad als symbool een heel grote rol speelt, ofschoon in beide eerste kulturen nooit een rad gebruikt werd - tenhoogste een rollenslede - en de arische beschaving reeds lang bestaat, voor de eerste wagen rijdt.

Eveneens opvallend is, dat, zowel bij de atlantiërs als bij de ariërs, een beeld van de kosmos bestaat, waarin de aarde niet Centraal staat, maar eerder beschouwd wordt als een enkele druppel in de wereldzee. Pas bij de vereenvoudiging van het oorspronkelijke beeld, die in latere tijden zal ontstaan, vinden wij de aarde als een meer centraal punt van de kosmos aangeduid.

Overigens houdt men zich vaak bezig met gebruiken, die kennelijk ontleend zijn aan de lemurische en atlantische tijdperken. Mensen van hoge kaste imiteren nog heel vaak het derde oog door een stip aan te brengen op het voorhoofd. Kennelijk is dit een overblijfsel van de eens zeer hooggeachte paranormaal begaafden, die als uiterlijk kenteken van hun gaven en kracht een voorhoofdsieraad droegen, dat de plaats van het derde oog onderstreepde. Al is elk uiterlijk kenteken van deze voor bepaalde stralingen gevoelige plaats reeds verdwenen, toch duidt men deze nog aan, alsof men wil zeggen: maar al zie je niets meer, toch bezit ik deze bekwaamheid nog. Kastetekens, de speciale vlek op het voorhoofd bij vele saddhus, is hierop terug te voeren.

Er zijn ontelbare aardige en interessante zaken te vertellen, maar het gaat ons uiteindelijk om het beeld van een evolutie. Kort kan ik dan het volgende stellen:

In Lemurië leert de mens vooral zijn lichamelijke behersenen. Daarnaast heeft de lemuriër toegang tot delen van de werkelijkheid, die door de hedendaagse mens niet meer beseft en soms zelfs niet erkend worden.

De gemeenschap betekent hier het ontstaan van samenhangen, disciplinen en meer abstracte emoties, waardoor het menselijke leven steeds meer een zeer specifieke inhoud verkrijgt.

Bij de atlantiërs wordt dit alles steeds meer geritualiseerd, alles komt meer in vaste banen te liggen en vele handelingen krijgen a.h.w. een tweede betekenis. De gaven, die de mensen bezitten, zijn nog wel aanwezig, maar verzwakken bij velen en worden niet meer door een ieder gebruikt.

In deze periode wordt de beheersing van materie en materialen erg belangrijk. Dit vloeit voort uit de eilandbeschaving. De mens leert meer en meer materialen goed beheersen in deze tijd.

Ook de slavernij, die tot dan toe incidenteel was - het maken van een krijgsgevangene, die dan meestal al snel in de stam integreerde - wordt tot een bewust maken van vele slaven, die een afzonderlijke stand worden en met eigen taken belast worden.

Van een standen-maatschappij kan in feite eerst werkelijk worden gesproken, wanneer de atlantische beschaving enige tijd bestaat. Er ontstaan hierdoor niet alleen allerhande sociale verschuivingen, maar ook nieuwe economische evenwichten, terwijl de mensen allerhande nieuwe emoties en drijfveren leren kennen.

Let wel: het gaat hier om drijfveren, die niet meer alleen te maken hebben met het verwerven van erkenning of zelfbehoud, maar een binding met materie ten gevolge hebben, zodat materie nu soms als een verlengstuk van eigen "ik" ervaren wordt.

Dit alles maakt het mogelijk, dat volkeren ontstaan met een betere samenhang, een grotere slagkracht en een verdergaande overlevering, die voor het ontstaan van zowel stoffelijke als geestelijke disciplinen van het grootste belang is.

Dat is dan weer kenmerkend voor het arische ras, dat op zijn beurt getroffen zal worden door volksverschuivingen, die soms uitlopen op volksverhuizingen, weer stamverbanden doen ontstaan, die als een soort bezitskoöperaties fungeren.

Dit voert tot conflicten met omringende stammen en volkeren, zoals b.v. met de mongolen. Het gevolg is, dat de stammen van dit ras naar alle richtingen verbreed worden en soms zelfs doordringen tot in Europa, waar zij dan weer een grote invloed blijken te hebben op de daar reeds bestaande primitieve godsdiensten.

De aanvulling van de druïdische wijsheid b.v. geschiedt langs deze weg vanuit het oosten, ofschoon de basis en de eerste runen, die men gebruikt en in ere zal houden, nog voortkomen uit de atlantische overleveringen.

De westelijke wereld is op deze wijze tot stand gekomen. Maar omdat de ontwikkeling met de geestelijke overlevering als het belangrijkste deel van het bestaan in het oosten bleef, terwijl de meer materialistische strevende en denkende groepen middels overleveringen in het westen de grootste invloed kregen, is er in de wereld sprake van een splitsing, waardoor men nu terecht kan spreken van twee geheel andere mentaliteiten, twee afzonderlijke rassen, die echter, ik wil dit met nadruk konstateren, niet zozeer afwijken door lichamelijke danwel door psychische verschillen.

Wij dienen ons te realiseren, dat de grootheid, zowel als de ondergang van een rijk als Atlantis, niet bepaald werden door de kwaliteiten van de daar levende rassen, maar door de psychische kwaliteiten van de mensen: de samenhang dus tussen vermogen, aard en erkenning.

Deze drie waarden spelen overal een grote rol, ook nu nog. Zien wij terug naar het verleden, dan zal mijn eindkonklusie voor deze inleiding moeten luiden: De evolutie, zo zij nog als zodanig mag worden aangesproken, heeft de mensheid nog niet veel verder

gebracht. Zeker, men heeft zich meer gespecialiseerd, er is meer, maar ook meer beperkte, kennis vergaard. Er is een groter verschil ontstaan tussen mensen, die leven op een zuiver emotionele basis en degenen, die voornamelijk vanuit een technisch materialistisch denken leven en de minderheid, die, hoe ook dit voor de wereld vermomd wordt, vooral hogere geestelijke waarden in hun leven mee laten spreken.

Deze splitsing is echter niet meer, zoals eens, ook in gebieden uit te drukken. Dit zijn eerder strata, die door alle landen heen kenbaar zijn, ofschoon op bepaalde punten de nadruk op geestelijke waarden uiterlijk overheerst, terwijl elders de nadruk op materiële zaken schijnt te overheersen.

Wat u nu bent, bent u mede geworden door deze ontwikkelingen. In zoverre kun je zeggen, dat er sprake is geweest van enige evolutie. Een term, die de mens altijd weer ligt, omdat hij steeds weer zich en zijn eigen tijd zal beschouwen als de kroon op de beschaving.

Ik heb daartegen geen bezwaar, wanneer u daarbij maar wilt aantekenen, dat deze kroon kennelijk wat lager staat, dan zij in sommige voorafgaande perioden heeft gestaan, terwijl de kans bestaat, dat de kenbare top van de mensheid veel hoger of veel lager zal zijn in de toekomst.

Rassen, landen, legenden zijn niet veel anders dan de aanduiding van een weg, die de mensheid is gegaan, tot zij op dit punt terecht kwam. Meer niet.

Met deze inleiding hoop ik u voldoende aanknopingspunten voor vragen en commentaren gegeven te hebben. Maar dat komt na de pauze. Tot Straks.

-0-0-0-0-0-

Zo, vrienden.

Ik ben blij, dat u praktisch allen nog aanwezig bent. En nu zullen wij zien, wat u te berde te brengen hebt. Want het is u nu wel duidelijk geworden, dat je bij het behandelen van een onderwerp zoals u dit vandaag stelde, meer weg moet laten dan je kunt zeggen, zeker gezien de beschikbare tijd. Ik heb dit gedaan aan u de kans aanvullingen te vragen.

x Heeft het door u genoemde derde oog iets te maken met het z.g. pijnappelorgaan, dat, na men beweert, chemisch biologische werkingen veroorzaakt in de hersenen, te vergelijken met de werking van bepaalde drugs?

- De pijnappelklier heeft in het z.g. derde oog inderdaad een rol gespeeld. De werkelijke waarnemingen werden echter gedaan met een stukje van de huid, dat afwijkend gepigmenteerd was en zeer gevoelig was voor bepaalde stralingen en spanningen.

Dat bij sommigen nog een dergelijke gevoeligheid bestaat, kunt u mogelijk konstateren, wanneer een goede psychometrist aan het werk is. Bij een moeilijke opdracht probeert hij toch het beeld van de straling in het voorwerp te pakken te krijgen en drukt het dan enige tijd tegen zijn voorhoofd.

Maar de pijnappelklier alleen als belangrijk beschouwen is te beperkt. Want daar tussen de voorhoofdshersenlobben heeft de mens ook nog een belangrijk geestelijk orgaan zitten, het z.g.

voorhoofdschakrum.

Wat ons de vraag laat, of je de werking van de pijnappelklier kunt vergelijken met de werking van drugs. Ook al zal zij soms de gevoels- en waarnemingswereld van de mens enigszins kunnen wijzigen, zo is en blijft het een natuurlijk proces, waarbij de afscheiding van de pijnappelklier werkt binnen het endocrine stelsel. De resultaten zijn nog altijd eigen aan het lichaam zelf, dat geen schade hiervan zal ondergaan, tenzij de mens lichamenlijk en psychisch reeds onevenwichtig geworden is.

Kortom: geen verslaving, geen schade. Iets, wat je van de meeste drugs niet kunt zeggen, volgens mij, ofschoon er enkele natuurlijke vergiften bestaan, die een vergelijkbare inwerking op de mens kunnen hebben en, mits de psyche juist is ingesteld, de mens ook vergelijkbare belevingsmogelijkheden kunnen geven. Maar dezen zijn gevaarlijk en kunnen verslavend werken.

Gebruik van dergelijke middelen vergelijk ik met iemand, die weet, dat hij een heel eind hard zou moeten lopen doch, om zich de moeite te sparen, steeds weer de fiets gebruikt zonder te beseffen, dat zijn vermogen tot lang en goed lopen hierdoor wordt geschaad; terwijl hij toch eens een gebied zal ontmoeten, waarin hijzelf verder zal moeten gaan, omdat het voor een fiets niet geschikt is. Wil hij zijn voertuig dan niet achterlaten, zo betekent iets, wat eens een snellere aflegging van de weg betekende, nu opeens niet alleen een rem en vertraging, maar bovendien een reden om steeds meer van de als juist gekende weg af te gaan wijken in de hoop weer berijdbare wegen aan te treffen.

x Bestaat er verband tussen pijnappelklier en chakrum?

- Indirect mogelijk wel, direct echter niet. Een chakrum is in feite iets, wat in de aura bestaat en dus niet in het lichaam zelf. Wel blijkt het geënt te zijn op delen van het zenuwstelsel en de daarin aanwezige reactiemogelijkheden.

De pijnappelklier ligt wel in het functiebrandpunt van het voorhoofdschakrum. Werkingen van die klier zullen dan ook de omgeving - ook de zenuwen en reagerende cellen - zó sterk beïnvloeden, dat het hiervoor mogelijk kan worden bepaalde krachten vanuit dit chakrum uit te stralen. Je zou dus kunnen stellen, dat de pijnappelklier onder omstandigheden de energie helpt leveren, die middels het chakrum kan worden uitgestraald.

Op grond van dit alles stel ik, dat de klier slechts indirect in verband staat met het chakrum.

x Heeft Atlantis ten westen van Afrika gelegen, of, zoals sommige geleerden nu beweren, ten zuiden van Kreta?

- Dit laatste berust op een misverstand. Atlantis was een eilandrijk in de Atlantische Oceaan. Indien je de grens van dit land in de nu geldende termen wilt aangeven, kun je stellen, dat de grens van het land zelf ongeveer lag op 0° lengte en breedte.

Iets ten noorden ervan vinden wij later, nabij Cadiz, één van de handelsnederzettingen in zuid-Europa. Verder in het zuiden vinden wij eenvoudiger overslagplaatsen aan een weg, die loopt tot aan Zimbabwe. In dit land ligt een versterkte handelsnederzetting.

Het rijk strekte zich uit in de richting van Z. Amerika, waar eveneens later nederzettingen tot standkwamen tot nabij de Stille Oceaan toe.

Dit rijk is door oorlogen en natuurgeweld uiteengevallen. Waar de invloed van het rijk kenbaar was, ontstonden nevenbeschavingen,

die wel eigen vorsten kenden, maar toch veel van de beschaving van de atlantiërs hadden overgenomen.

Dit was ook het geval rond en in de Middellandse Zee. Hier woonde een vorst, die reeds veel had overgenomen van zijn meesters. Toen hij vernam, dat het rijk verdwenen, uiteengevallen was, riep hij enkele geleerden en zeevaarders, die hij aan zijn hof had behouden, bijeen en sprak tot hen: nu het rijk gevallen is, ben ik Atlantis.

Hierop bouwde hij zich een paleis, dat in vele opzichten overeenstemde met de vorstelijke verblijven uit het grote rijk en probeerde in alles, zowel godsdienst, gebruiken, als technieken, het oude rijk te evenaren. Wat hem overigens niet gelukt is.

Men kan dus wel zeggen, dat de myceensche beschaving in vele opzichten geënt is op de atlantische en daardoor, na de ondergang van het rijk Atlantis zelf, de waarden van dit gebied rond zich heeft weten te handhaven. Voorbeelden hiervan zijn te vinden in de invloed op andere eilanden en hun overleveringen, invloed op de techniek en het denken in Egypte enz.

Men mag volgens mij wel stellen, dat dit alles, plus de uittocht van slaven en wijzen uit Atlantis, kort voor de ramp, bepalend is geweest voor een snelle ontwikkeling rond de Middellandse Zee.

Maar vergelijkbare invloeden kunnen wij ook vinden nabij de noordelijke Andes, in delen van Peru, Chili, Brazilië en zelfs in Midden-Amerika en Mexico. Ook hier kunnen wij de sporen aantreffen van volkeren, die een vergelijkbare denkwijze, overlevering en zelfs technieken bezitten, die wel een andere ontwikkeling tonen nadien.

x Het lag voor de westkust van Afrika, maar u noemt ook Zimbabwe, dat in het oosten van dit werelddeel ligt.

- De atlantiërs kenden verre handelswegen, beschermd door versterkte rustplaatsen en vaak eindigende in grotere handelsnederzettingen. Op de duur nam men zelfs een groot deel over van de gebieden, waar de vroeger, lemurische beschaving begon te vervallen.

De atlantiërs hebben zich echter altijd als een soort "herrenras" gedragen, hadden een groot meerwaardigheidsgevoel. Hierdoor hield men zich afgezonderd van de "lagere" mensen, die in de deels beheerste gebieden woonden. Daar men technieken kende, die anderen de macht verschafte over grote gebieden, maar hen gelijktijdig afhankelijk hield van het rijk zelf voor bepaalde geheime stoffen en niet te imiteren producten, beheerste Atlantis in zijn beste deel niet alleen Afrika en een deel van Europa, maar ook grote delen van Noord en Zuid Amerika.

Hun forten, waarvan er vele zijn, worden bezet door hun slaven onder leiding van atlantiërs. De steden, die men aan het begin en einde van handelswegen bouwt, zijn echter meer toegankelijk voor inboorlingen en verbreiden daarom ook denkbeelden en werken het ontstaan van gewoonten in de hand.

Als enig bewijs voor dit alles kan ik aanvoeren, dat bepaalde technieken, ofschoon verschillend gebruikt, in alle door mij genoemde delen van de wereld voorkomen, terwijl in oude overleveringen licht afwijkende, maar in wezen gelijke denkbeelden voorkomen.

Volgens mij is Atlantis de enige these, waardoor zonder meer het bijna gelijktijdig ontstaan van bepaalde bouwtechnieken en denkbeelden op zover vaneengelegene plaatsen op eenvoudige wijze kan worden verklaard.

x Waarin dreven de atlantiërs handel?

- Men voerde voornamelijk technische producten en kennis uit en voerde voornamelijk grondstoffen als leer en voedingsmiddelen in. Daarbij exporteerde men ook macht. Vergelijk met Rome, ook wanneer die vergelijking misschien niet de meest juiste of gelukkige is.

Rome is op een gegeven ogenblik een stadsstaat met een bevolking, die zo talrijk wordt, dat men meer verbruikt, dan eigen land aan voedingsmiddelen kan opbrengen. Bovendien heeft zich, dank zij de grote aantallen slaven, waarover men kon beschikken, een zo weelderige levensstijl ontwikkeld bij een deel van het volk, dat ook hiervoor allerhande producten gewent zijn.

Rome importeert het merendeel van eigen behoeften als granen uit Egypte, huiden uit het noorden, metalen uit Spanje en Engeland. De z.g. barnsteenwegen lopen door heel Europa tot aan de noordelijke IJzee toe.

Ik geef dit voorbeeld om duidelijk te maken, dat een dergelijke beschaving door zijn andere levensstijl en standaard het centrum wordt van een handelsnet en een gewapende exploitatie, waarbij goederen van zeer grote afstanden worden aangevoerd en ook bepaalde technieken en goederen in ruil worden verspreid. Uit de inleiding kunt u reeds weten, dat Atlantis zich langere tijd in een soortgelijke situatie heeft bevonden.

Atlantis exporteerde als ruilmiddel b.v. voorwerpen uit zacht metaal, bewerkte stenen, vooral obsidiaan, waarvan werktuigen gemaakt werden. Ook zout was in delen van Afrika, zowel als in delen van Z. Amerika, eveneens een zeer gewild handelsartikel.

Soms ook stichtte men een soort industrie, als b.v. een plaats, waar vuurstenen messen, pijlpunten en sommige andere werktuigen door slaven in serie werden gemaakt. Want men wilde geen al te grote legers in standhouden en moest dus wel ruilmiddelen bieden voor grondstoffen en bepaalde bouwmaterialen, die men in eigen gebied niet, of in te geringe mate kon vinden, terwijl ook levensmiddelen van groot belang waren geworden.

U zult hier spreken van ruilhandel. Inderdaad. Maar alle handel, hoe vreemd dit in uw dagen mogelijk ook klinkt, wordt uiteindelijk bepaald door wederkerige behoeft-elementen.

x Zijn er in de behandelde perioden ook contacten met ruimtevaarders geweest, die de technische ontwikkelingen hebben beïnvloed?

- In het atlantische rijkzelf is hiervan zover mij bekend geen sprake geweest. Voor en na het verval van het atlantische rijk zijn er kennelijk wel in vele plaatsen op de wereld contacten met ruimtevaarders geweest, vooral in het Amerikaanse gebied, waarschijnlijk vooral en gedurende een wat langere tijd in bepaalde gebieden van de Andes en in een deel van het tegenwoordige Nevada.

Dergelijke contacten van kortere duur schijnen er vooral te zijn geweest bij primitievere stammen in Europa en Afrika. Zelfs in Azië schijnt een langdurig contact met ruimtevaarders zeker plaats gevonden te hebben. Zuidelijk Azië kent vele overleveringen, waarin dergelijke contacten beschreven worden. Ook de drakenverering in b.v. China schijnt hiermede samen te hangen. Dit wordt duidelijk, wanneer u zich realiseert, dat de "draken" zich als gewone mensen tonen, maar dan opeens een andere vorm aannemen en b.v. rivieren afdammen, wegen tot standbrengen e.d.

Het gaat kennelijk om wezens, die machines gebruiken om te vliegen, te graven e.d. Bovendien wordt steeds gesteld, dat de draken over grote wijsheid beschikken en geheimzinnige schatten verbergen, die magisch beschermd worden tegen alle aantasting - door een alarmsysteem soms.

Vergelijk dit alles eens met overleveringen aangaande de vliegende slang, die zich soms ook in een soort mens verandert en in hoge eer staat o.m. bij volkeren als tolteken en atzteken.

Er zijn zoveel overeenkomsten in toegeschreven eigenschappen en beperkte overeenkomsten in beschrijvingen, dat mag worden aangenomen, dat het hier gaat om overleveringen, die kontakten met een andere cultuur omschrijven.

Iets dergelijks is inderdaad meerdere malen voor gekomen. Toch moet u nu niet denken, dat de aarde een tijdlang door het ruimtevaardersvolkje overspoeld werd, dat overal zendingsposten had opgezet.

Om zendeling te gaan spelen moet er een mate van fanatisme en dwaasheid bestaan, die homo sapiens meer eigen is dan vele andere rassen in de ruimte. En dat is voor u maar gelukkig ook.

x Hebben die ruimtevaarders bij gedragen tot plotselinge versnelingen in de evolutie?

- Niet zover het een lichamelijke evolutie betreft. Wel is duidelijk dat een ruimtevaarder alleen reeds door iets te doen, of ergens op te wijzen, wat voor hem vanzelfsprekend en super eenvoudig is, een geheel nieuw denkbeeld kan brengen aan de mensen, waarmee hij contact heeft.

Dat de wijze, waarop bepaalde wapens en werktuigen worden gemaakt en gebruikt, ja, zelfs de wijze, waarop men vuur bewaart en hanteert in bepaalde gevallen door ruimtevaarders werden beïnvloed, is buiten kijf.

Of dit alles een versnelling van ontwikkeling betekent, blijft een vraag. Wel is zeker, dat sommige gebruiken en ontwikkelingen hierdoor veranderd zullen worden. Vandaar dat ik van mening ben, dat sommige plotselinge wijzigingen in techniek - ook landbouw en jacht - in het verleden wel degelijk tenminste mede worden bepaald door kontakten met hogere beschavingen, die niet van deze aarde stammen.

x Waarom nemen deze hoge beschavingen dan nu geen kontakten meer op? In de normale geschiedenis komen zij niet voor.

- Bent u wel eens bij een mierenhoop gaan kijken? Leuk? Maar wanneer die mieren nu eens zouden evolueren tot het peil van de soldados, de zuid Amerikaanse vechtmieren, dan zoudt u dat wel uit uw hoofd laten, nietwaar?

Het gedrag, de mogelijkheden van de bewoners van een planeet en zelfs hun eventuele bereidheid contact met vreemde wezens op te nemen en hen te bestuderen, spelen dus een belangrijke rol in alle openlijke kontakten, die ruimtevaarders zullen opnemen met de bewoners van minder ontwikkelde planeten.

Een ruimtevaarder, die op dit ogenblik contact op zou willen nemen met uw wereld en daarbij niet zou willen ingaan op alle politieke eisen, zou ofwel een groot deel van de aarde moeten vernietigen om te ontkomen, dan wel van de aarde af gebombardeerd worden.

Ruimtevaarders beseffen dit zeer wel en zijn daarom al langere tijd niet meer bereid openlijke kontakten op te nemen en enige tijd onder de mensen te leven. Alleen zij, die zich ongemerkt als

mensen vermomd tussen u zouden kunnen bewegen, zouden nog een intenser contact met de mensheid op kunnen nemen. En er zijn maar enkele rassen in de ruimte, die dit zonder meer zou kunnen gelukken.

Op het ogenblik, dat er een gemeenschap bestaat, die een hoge dunk van zichzelf heeft en overtuigd is van eigen macht en kunnen, zal deze, gekonfronteerd met een macht van buitenaf, zich onmiddellijk verweren, daar men dit als bedreiging ervaart en dus onmiddellijk ook zal aanvallen. Een nuttig effect is langs deze weg niet te behalen voor een ruimtevaarder. Waarbij komt, dat een hogere beschavingsvorm meer van massapsychologie zal begrijpen dan zelfs uw beste psychologen zich voor kunnen stellen.

Rassen, die contact hebben gehad met de aarde en soms nog langs verschillende wegen proberen contact op te nemen met de aarde, zijn voldoende op de hoogte van de gevaren en beseffen, dat het op een wereld met een dermate dichte bevolking niet meer doenlijk is direct contact op te nemen. Wil je dit toch nog doen, dan zul je een poging wagen in een eenzame streek, waar mogelijk de mensen nog minder aan beschaving lijden, of in ieder geval zo weinig mensen aanwezig zijn, dat je je, zonder grote gevechten, zo nodig weer snel kunt verwijderen. U zoudt in een dergelijke geval, naar ik meen, op ongeveer gelijke wijze reageren.

x Leven er op aarde nog verborgen stammen, die de mogelijkheden hebben en zich gedragen als beschreven bij Atlantis en in het lemurische tijdperk?

- Er zijn nog enkele gemeenschappen, die dergelijke praktijken kennen en over gaven beschikken, zoals die in het verre verleden bestonden.

Vooraf uit de witte gemeenschap van priesters uit Atlantis zijn kleine gemeenschappen voortgekomen, waarin gaven in ere worden gehouden en oude wijsheid wordt overgeleverd.

Deze groepen kunnen zich in uw wereld niet geheel meer voor de beschaving verborgen houden, maar hebben zich goed gecamoufleerd. Wanneer u in een dergelijke gemeenschap zoudt komen, zoudt u menen in een normaal inboorlingendorp te vertoeven, tot zij zelf u duidelijk zouden maken, wat zij in feite zijn. En dan zoudt u wel verbaasd staan kijken.

Er bestaan zelfs nu nog enkele z.g. dorpen van ingewijden in de Karakorums, er is een gebied, waarin een dergelijke gemeenschap leeft, bewaakt door mensen, die u beschouwen zoudt als arme indianen, compleet met dophoed e.d., waar men beschikt over gaven, zowel als kennis, die verder gaan dan vele dingen, die uw gemeenschap niet eens als mogelijk of waar durft vermoeden.

Er zijn dus wel dergelijke gemeenschappen. Maar u moet maar één ding onthouden: op aarde kan een dergelijke gemeenschap, gezien de stand van zaken, zich moeilijk blijvend en volledig van de verdere mensheid afzonderen.

Er zijn echter vormen van mimicri denkbaar, waarbij je je voor doet als iets anders en juist daardoor in staat bent betrekkelijk ongestoord jezelf te blijven.

Op aarde zijn er op dit ogenblik ruw geschat rond 25 gemeenschappen, waarin atlantische overleveringen, gaven, praktijken en scholingsmogelijkheden nog steeds bestaan. 25 Is maar een benadering. Het kan op dit ogenblik iets meer of iets minder zijn, maar geeft de grootorde wel redelijk weer.

x Door wie zijn de grote muren in de Andes gemaakt?

- U doelt op de z.g. cyclopienbouw? De oudste bouwwerken daarvan zijn inderdaad gebouwd onder atlantische leiding en hebben een ouderdom van rond 40.000 jaren.

Later zijn recentere steden gebouwd volgens dezelfde techniek, b.v. rond 200 v. chr en twee die rond 900 n. chr. tot stand kwamen. Een enkele vesting is met deze techniek nog verder uitgebouwd rond 1500 n.chr.

De bouwwijze en techniek is van de atlantiërs geleerd en afgekeken. Kijk naar Egypte, andere plaatsen in het oosten, de dolmen - bouw o.m. in de buurt van de Kaukasus en ook wel in Griekenland. Vergelijk deze techniek van stapelbouw zonder cement eens zonder te veel te letten op de grootte van de stenen, die gebruikt werden en u zult de konklusie moeten trekken, dat hier een gemeenschappelijke techniek aan ten grondslag ligt.

Ook koepelachtige gewelven brengt men over de gehele aarde langere wijze op precies dezelfde wijze tot stand. Dat over de gehele wereld in vele gebieden onafhankelijk een dergelijke techniek ontwikkeld zou zijn, is te ongeloofwaardig om een dergelijke stelling ernstig te nemen. Vooral wanneer je beseft, dat naast deze algemene techniek ook andere, geheel afwijkende bouwtechnieken voorkomen in alle gebieden, die toch ook een eerbiedwaardige ouderdom hebben.

x Een groep apucor(?) indianen beweert in het middenatlantisch gebied een aantal ruimtevaarders in ondergrondse verblijven te hebben....

- Dit is een versie van de eveneens zeer oude overlevering van het rijk onder de aarde, de heer der wereld enz. Dit komt op vele plaatsen voor, zelfs in Tibet en India.

Het is duidelijk, dat, gezien de verstrekte gegevens daarover, de zaak niet geheel reëel kan zijn. Er is echter iets, wat hieraan ten grondslag schijnt te liggen.

Er zijn inderdaad wel ruimtevaarders op aarde gestorven en begraven, in kunstmatige grotten onder de aarde. Deze graven zijn daarna verzegeld. Maar de mensen van eens beschouwden dergelijke wezens als goden, waarvan zij niet konden aannemen, dat zij ooit zouden kunnen sterven.

Vandaar de legende, dat onder de aarde grote goden of vorsten wachten op de dag, dat zij weer naar boven zullen komen. Hoe sterk deze overleveringen meespeelden, blijkt o.m. uit de legende, dat Frederik Barbarossa in een berg zit, omringd door zijn raven en wachtende op het ogenblik, dat hij een teken zal krijgen. Daarna zou hij uit de dood opstaan om het roomse rijk te herscheppen.

M.a.w: zelfs in west Europa treft men vergelijkbare overleveringen aan en zijn er mensen, die heilig geloven, dat een held of god onder de aarde wacht op het ogenblik, dat hij weer zal kunnen en mogen ingrijpen.

Een variant treffen wij aan in Amerika, waar de legende bestaat van het onderaardse volk: vele mensen zouden in grotten gevlucht zijn voor een enorm bombardement van gloeiende stenen uit de ruimte en daar nu leven, maar eens weer naar boven komen om hun nakomelingen aan een overwinning te helpen.

Andere volkeren beweren weer, dat hun voorvaders op gelijksoortige wijze onder de aarde gevlucht waren en door vreemde wezens weer naar de oppervlakte geleid werden.

Hieraan liggen dus wel feiten ten grondslag, maar zij zijn niet

kontroleerbaar, worden ingepast in de heersende cultuur en worden dan langzaam aan een soort sprookje.

x In hoeverre zijn wij in deze wereld nu meer beschaafd dan b.v. de lemuriërs?

- Indien u uitgaat van uw eigen oordeel, bent u ongeveer gelijk in beschaving, daar men in beide gevallen leed aan zelfoverschatting.

Omschrijft men beschaving als het bestaan van een cultuurpatroon, waaraan een ieder gehoorzaamt en bijna wel moet gehoorzamen, bent u aanmerkelijk beschaafder.

Zeggen wij echter, dat innerlijke kwaliteiten en eigenschappen voor werkelijk beschaving bepalend zijn, dan moeten wij zeggen, dat geen al te grote verschillen te vinden zijn en dat de geestelijke ontwikkeling van de mens nu wel hogere toppen kent, maar daartegenover ook veel grotere dieptepunten te zien geeft.

De verschillen in bewustwording zijn sedert Lemurie groter geworden, het gemiddelde peil blijft echter vergelijkbaar.

x Hoelang geleden was de ontwikkeling van Atlantis op zijn hoogtepunt?

- Het begin van Atlantis ligt, gerekend vanaf heden, rond 90.000 jaren geleden. Het hoogtepunt van de atlantische beschaving valt volgens mij rond 42.000 jaren geleden. Daarna is echter sprake van nog enkele hoogtepunten tot rond 20.000 jaren geleden. Daarna spelen onderlinge strijd, verdeeldheid, het wegvallen van vertrouwen en samenhangen, een toenemend grote rol. Hieraan is Atlantis uiteindelijk werkelijk ten gronde gegaan, want aan wantrouwen en innerlijke verdeeldheid gaat op de duur elke beschaving ten gronde. Ook wanneer uiteindelijk een natuurramp de laatste overblijfselen van die beschaving heeft weggevaagd. Maar deze werd mede door menselijk ingrijpen veroorzaakt.

Denk aan hetgeen ik u gezegd heb over het gebruiken van vulkanische kracht om een eiland te doen verdwijnen, dat opstandig was en denk dan eens aan hetgeen er met uw beschaving zou gaan gebeuren, wanneer een grootmacht van neutronenbommen of atoomwapens gebruik zou gaan maken om anderen zijn wil op te leggen.

Daaraan zou uw eigen beschaving eveneens ten gronde gaan. De mensen, die overleven, zullen lang moeten wachten, tot er weer een soort beschaving ontstaat. En wanneer de archeologen dan onder een duin uiteindelijk stenen opgraven en te midden daarvan een groen of rood stuk glas vinden, waarop vaag een mens staat afgebeeld, zullen zij spreken van primitieve kultusvoorwerpen, omdat zij nog nooit gehoord hebben van voetgangersstoplichten.

De mensen veroorzaken wel meer rampen door iets te doen, waarmede zij volgens eigen begrip alleen maar iets goeds tot stand kunnen brengen, alleen maar, omdat zij de gebruikte middelen niet voldoende kunnen beheersen en in toom houden.

Helaas is het een eigenschap van de mens, dat hij steeds weer zo verbluft is door zijn eigen technische vooruitgang, dat hij vergeet zijn eigen morele en psychische vooruitgang in een gelijk tempo te laten geschieden.

De mens concentreert zich in vele gevallen dermate op zijn materiële bereikingen, dat hij de eigenschappen, die hij nodig heeft om meester te blijven over zijn eigen gewrochten, niet kan ontwikkelen. Hij wordt dan in feite beheerst door mechanistische processen buiten zich, die hijzelf wel heeft veroorzaakt, maar waarover hij geen meester meer is.

Hij gaat dan emotioneel reageren in omstandigheden, waarin hij feitelijk machteloos is, zonder zijn onmacht te willen toegeven en veroorzaakt zo grotere rampen dan onvermijdelijk of noodzakelijk zouden zijn.

x Hebben de lemuriërs nog voorwereldlijke dieren gekend?

- Ja. Maar niet allen, zoals u die zich nu pleegt voor te stellen. Er waren echter reeds menselijke wezens in de tijd, dat Tyrannosaurus Rex op jacht ging als een bloedige verschrikking en vleermuisachtige vogels met getande bekken door de lucht zweefden. Ook de voorvaderen van andere warmbloedigen als honden, paarden e.d. bestonden toen reeds. De eerste mensachtigen leefden reeds enkele miljoenen jaren geleden, voorvaderen van de huidige mens jaagden reeds rond 1 miljoen jaar geleden.

Maar ik ga zo langzaam sluiten. U hebt dit onderwerp gesteld en ik heb getracht daarop enig licht te werpen. Ook op uw vragen ben ik eveneens zo goed mogelijk ingegaan. Een enkel punt hebben wij echter, zeker in de vraagstelling, vergeten:

Elk wezen draagt in zich een kracht, een geest, een soort groter ik. Dit ego heeft harmonie nodig om zich werkelijk te kunnen ontwikkelen. Want die harmonie betekent niets meer of minder dan de mogelijkheid om steeds juister te reageren op alles, wat in en rond dit ik kenbaar bestaat.

Op het ogenblik, dat deze harmonie niet of niet voldoende tot uiting kan komen, is er geen sprake meer van een evolutie, maar eerder van een terugval. Ook wanneer dit in de materie gebeurt. Uiterlijk kan alles zich verder ontwikkelen. Doch waar de innerlijke mens niet meer kan beantwoorden aan al, wat hij erkent en beleven kan, gaat hij ten gronde.

Dit geldt voor diersoorten, maar evenzeer voor de mensen. Wanneer wij ons bezig willen houden met een verbeteren van de wereld, moeten wij dan ook niet in de eerste plaats denken in termen van een betere sociale zorg voor iedereen en het scheppen van een recht op b.v. sociale bijstand. Dit is erg mooi, maar bijkomstig.

Wat wel belangrijk is, is het medegevoel, waardoor een ieder zich mede aansprakelijk gevoelt voor het lijden van anderen, zolang hij daaraan zelf iets kan veranderen.

Vooruitgang is alleen mogelijk, wanneer een samen waarmaken en bereiken voor de eenling belangrijker wordt, dan het behalen van eigen voordeel. Zoals het belangrijker is te gevoelen, dat je de evennaaste bent van alle mensen dan macht te bezitten over mensen, ook al zeg je met die macht zoveel goeds te willen doen.

Het is belangrijker in vrijheid te samen te leven met de anderen, dan anderen tot een beter leven te brengen door hun vrijheid te beperken. En dat zijn dan nog alleen maar uiterlijkheden.

Zo dadelijk vallen stoffelijke normen en vormen voor u weg. U staat dan in een geestelijke wereld, waarin u alleen kunt werken met en beantwoorden aan alles, waarmede u harmonisch bent. Licht en duister worden dan niet bepaald door de stand van de zon, maar door uw innerlijk. Dit alleen zal bepalen, wie u bent en hoe u leeft, of je je ontwikkelt, bewuster wordt en je taken of terugkeer op aarde ook bewuster kunt kiezen en vervullen.

Indien wij zien, hoe de mensheid steeds weer heeft gefaald, dan blijkt steeds weer: men richt zichzelf ten gronde door niet allereerst innerlijk te zoeken naar waarde en waardigheid, harmonie en begrip. Toch is dat het enige, wat een werkelijke vooruitgang mogelijk kan maken.

Goeden avond.

d.d. 20 september 1977

-0-0-0-0-0-